

syntes honom tjenligast, för henne yppa hans djupa och hemliga kärlek samt till honom medföra underrättelser från henne. En bland dessa vänner uträttade också med mycken slughet uppdraget, i det han, som köpmän pläga, bar till henne fruntimmerssmucken att beskåda och imellertid fullkomligt för henne upptäckte Gerbinos låga samt ställde honom själf och allt, hvad han ägde, till hennes förfogande. Hon mottog med glad uppsyn både budbäraren och budskapet, svarade honom, att hon brann af lika kärlek, och sände Gerbino till bevis härpå en af sina dyrbaraste ädelstenar. Gerbino erfor häröfver så stor glädje, som man någonsin kan känna vid mottagandet af den käraste gåfva, och skref sedan flera gånger till henne genom samme vän samt skickade henne de dyrbaraste skänker, hvarjemnte de sins imellan öfverenskommo att se och omfamna hvarandra, om händelserna tilläte det.

Men, medan dessa angelägenheter gingo sålunda och kanske något långsammare, än det varit behöfligt, då den unga damen och Gerbino båda brunno af kärlek, begaf sig, att konungen af Tunis bortlofvade henne till konungen af Granada. Hon blef häröfver högst bedröfvad vid tanken på, att hon nu icke blott genom ett stort afstånd skildes från sin älskare, utan äfven nästan alldeles blef honom beröfvad; och, om hon sett någon utväg, hade hon gerna, på det att detta icke skulle hända, flytt från sin fader och rest till Gerbino. Denne blef likaledes djupt sorgsen vid underrättelsen om detta äktenskap och beslöt inom sig att, om det vore möjligt, med våld bortröfva henne, i fall hon skulle på hafvet färdas till sin trolofvade make. Konungen af Tunis, som imellertid fått någon underrättelse om detta kärleksförhållande och Ger-